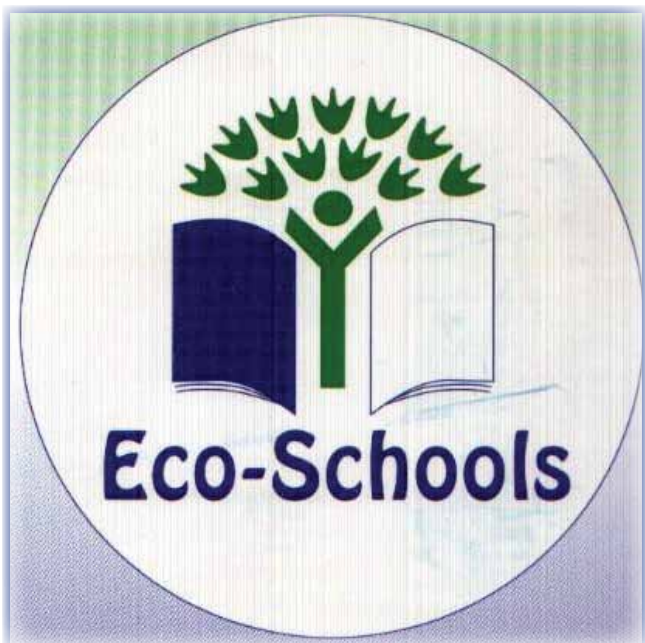

NAŠA BRELA

LIST OŠ DR. FRANJE TUĐMANA, BRELA
GODINA XII.

BROJ 12 / 2011.

NAŠA BRELA

LIST UČENIKA OŠ Dr. FRANJE TUĐMANA
BRELA

UREDNIŠTVO:

učenici: Margita Medić, Lucia Ursić, Rino Bekavac, Ana Mikulić, Marija Grebenar

učitelji: Vanja Sokol, Blaženka Jakir, Mirna Šarić, Mirjana Babić, Nikolina Radić, Gorana Babić, Ivana Ravlić, Mate Škrabić, Tea Tadin, Tamara Buvinić

GLAVNI UREDNIK: Vanja Sokol

LEKTORI:

Vanja Sokol, Tamara Buvinić i Gorana Babić

NASLOVNICA:

učenički rad

GRAFIČKO OBLIKOVANJE: Vanja Sokol

SADRŽAJ:

Prvaši	3
Zrnca mudrosti	3
Događanja tijekom šk. godine	
Božić u našoj školi.....	4
Parlaonica	5
Origami radionica	5
E, moj Pinocchio	6
Brela su lijepa, ako su čista	7
Maškare, ča mogu maškare	8
Dan škole	10
Literarni kutak	
Čarobni napitak	12
Uspomena	12
Recepti	12
Sreća	12
Život je nepredvidiv	13
Tko nađe prijatelja, našao je blago	13
Pjesma o ocjenama	13
Život u svijetu mašte	13
Budi ono što jesi.....	14
Potočić.....	14
Izvor u tišini	14
Ja sam samo malena kap u slapu života	14
Proljeće, a kod nas hladno	15
Kad zašumi proljeće	15
Bura i ja sami na otoku	15
Tmuran, a prvi dan proljeća	15
Moje svemirsko putovanje	16
Moj tata	16
Svijet petog razreda	16
Razgovor predmeta u pernici	17
Jedan dan u Hogwartsu	17
Nitko nema vremena, svi nekamo žure	17
Jaglac	18
Jednaki, ali različiti	18
Likovna radionica.....	16
Ozbiljne teme	
Stres	20
Škola u prirodi.....	22
Ekskurzija.....	23
In memoriam	
Vesna Parun	24
Ante Kristić	26
Postignuća naših učenika	27
Razgovor s...	
...knjižničarkom Tamarom Buvinić	28
Zabavne stranice	
Znaš li	29
Strip	30

PRVAŠIĆI 2010./2011.

ZRNCA MUDROSTI

Radi pametno, a ne naporno. (nepoznati autor)

Put prema vrhu počinje onog dana kad preuzmete potpunu odgovornost za sebe i kad prestanete tražiti isprike. (Simpson)

Kad bismo svi učinili ono za što smo sposobni, zapanjili bismo sami sebe. (Thomas A. Edison)

Izbjegavajte one koji omalovažavaju vaše ambicije. To rade samo mali ljudi dok istinski veliki ljudi u vas pobuđuju osjećaj da i vi možete biti veliki. (Mark Twain)

Iznimno uporni ljudi koji se uhvate nečega i ne puštaju, posjeduju presudnu značajku za uspjeh. (David J. Schwartz)

Povodom mjeseca borbe protiv ovisnosti, učenici osmog razreda naše škole održali su 14. prosinca 2010.

PARLAONICU

na temu ovisnosti

Probati ili ne - odluka (ni)je moja

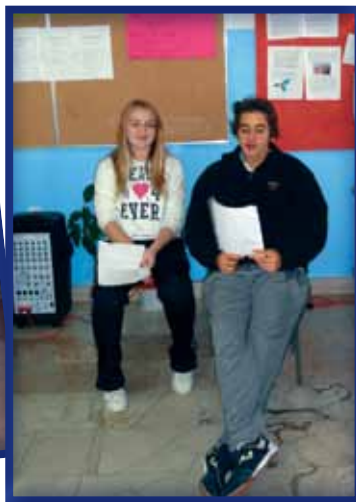
Parlaonicu pripremila: knjižničarka Tamara Buvinić

Sudjelovali: učenici 8. razreda

Voditelji: Margita Medić i Rino Bekavac

Uvodni skeč: učenici 7. razreda

Porota: Tea Mardešić, Nino Filipović, Vanja Sokol

ORIGAMI

Za vrijeme zimskih praznika za učenike i učitelje naše škole bile su organizirane različite radionice. Najzanimljivija je bila radionica Origami na kojoj nam je gđa Thuy Lihn Filipović, koja je prije godinu dana iz Vijetnama stigla u Brela, pokazala kako se od papira mogu napraviti različiti oblici. Tako smo ovom prigodom naučili napraviti kutijicu i mačku. Kako smo se lijepo zabavili i naučili nešto novo, poželjeli smo ponovno održati ovu radionicu i od gđe Lihn naučiti izraditi još neke oblike i životinje, te doznati nešto više o zemlji iz koje je stigla.

Obavijest o terminu radionice objavit ćemo na vrijeme tako da nam se mogu pridružiti svi zainteresirani, a ne samo učenici naše škole.

E, MOJ PINOCCHIO!

E, moj Pinocchio! kazališna je predstava prilagođena za mladež. Klasična i poznata priča o lažljivom lutku Pinocchiju odigrana je na malo suvremeniji način.

Priča, naravno, počinje u Italiji u domu neuspješnog majstora Geppeta koji sasvim slučajno, uz malu pomoć svoje nespretne pomoćnice, stvori živog lutka. Lutak Pinocchio samo je želio postati dječak, ali Geppeto, ne mareći za to, ostavlja Pinocchia samog. Pinocchiju se pridruži Cvrčak pa zajedno otkrivaju dobre i loše strane ostatka svijeta.

Predstava je odigrana na smiješan način i stoga je zanimljiva i mlađima i starijima. Uz uvjerljive glumce i interesantnu radnju *E, moj Pinocchio!* vrijedan je pogledati i dvaput.

Lucia Ursić, VIII. razred

BRELA

SU

LIJEPA,

AKO

SU

Č
I
S
T
A

MAŠKARE, ČA MOGU MAŠKARE

OPTUŽNICA:

SLAVNI SUDE,
OPTUŽNICA JE SPREMNA,
DA SE KRNJO KAZNI
TU DILEME NEMA.

KRIV JE, SUDE, ZA SVO ZLO OVO
ŠTO NAM ŠKOLU SNAĐE I GOTOVO!
ON JE KRIVAC ZA STO SITNICA
I ŠTO NEMA VIŠE PETICA.

ŠTO NAM VEĆ OD PRVOG RAZREDA
HODNIK SLUŽI KAO PISTA.
PO NJEMU SE TRČI, JURI,
NA MARENDU SE SVIMA ŽURI.

U KUHINJI JE BLAGOSTANJE,
KRUHA, KAŽU, SVE JE MANJE.
I U KNJIŽNICI NESTAJE KNJIGA,
KNJIŽNICARKA NEMA BRIGA.

ZBORNICA JE PRAVA MEKA,
TOPLA KAVA TU SE ČEKA.
NASTAVNICI U NJOJ SJEDE
I KAD ZVONI TU SE JEDE.

U RAVNATELJA, TAJNIKA, RAČUNOPOLAGATELJA
STOJI SADA NOVA KLIMA.
KRIV SI ŠTO IH ZIMI HLADI,
LJETI GRIJE, LOŠE RADI.

OSTAVI IM BAR CRNE VREĆE
ZA OVO SILNO ŠKOLSKO SMEĆE.
I NA KRAJU, KRNJO, ZNAJ,
HARIJU ZA BENZINU NOVCE DAJ!

SPALIMO KRNJU!!!!

KRIV SI ZA NEPOSLOH I VIKU,
PEDAGOGINJU DOVODIŠ U NEPRILIKU.
ČASNI SUDE, KRNJO NAM STANDARD GUŠI,
UČENIČKE USPJEHE RUŠI.

U "DONJEM DOMU" BILO BI BOLJE
DA DICA ZA UČENJE IMAJU VOLJE.
DA SE VIŠE KRAJU ODMORA VESELE,
A NE U STUDENCA ODLETJETI POŽELE.

KRIV SI I ZATO ŠTO MALIŠI VEĆ ZNADU
OD SATA MINUTE VJEŠTO DA UKRADU.
I ZATO ŠTO SU SPREMAČICE VRIDNE
NA UČENIKE SVE VIŠE IDNE.

KRNJINA OBRANA:

ČASNI SUDE, KRIV JA NISAM
NI ZA ŠTO SAM SAD OTPISAN.
SVE SU OVO VEL'KE LAŽI
ZA ŽIVOTA TO SE TRAŽI.
NAUČITI DICU TRIBA,
DA NEMAJU PUNO BRIGA.
DA KROZ ŠKOLU LAKO PROĐU
U PENZIJU MIRNO DOĐU.

SVE DIPLOME NISU VRIDNE,
BAŠ SU MENI ONE BIDNE.
SAMO FACEBOOK I INTRANET
ZA MENE SU ČITAV SVIJET.
MOGU PROĆI JOŠ I CAJKE
LIPO ZVUČE KA BALALAJKE.

OVA LIPA, MALA ŠKOLA
IZGLEDA MI BAŠ KA NOVA.
MIŠEVI SE TU VESELE
KOLO VODIT ONI ŽELE.
PRAŠINA VAM LIPO PADA
KAO SNJEŽIĆ POVRH GRADA.

U OBRANU MOJU SUDE
SVI SE OVI LJUDI NUDE.
NISAM SUDE NIŠTA KRIV
I NEĆU BITI DOK SAM ŽIV!!!

PRESUDA:

POROTA JE ČASNI SUDE
POSLUŠALA OVE LJUDE.
DONIJELI SMO PRESUDU
KRNJI OVOM OSUDU.
SPALITE GA ODMAH, SAD
NEKA GORI S NJIM SAV

knjižničarka Tamara Buvinić

KARNEVALSKI OBIČAJI

U vrijeme kad su naši roditelji bili mali ovako su im prolazili dani maškara.

Sva djeca iz ulice bi se maskirala i onda bi kucali na vrata po cijelom gradu. Kad bi im ljudi otvorili vrata, oni bi im otpjevali nekoliko pjesama. Ljudi su ih nagrađivali dajući im oraha, naranči, jabuka pa čak i jaja. Onima koji im ne bi ništa dali, razbili bi mu jaje o vrata. Naši roditelji nisu imali maske kao mi danas, nego bi od starih maminih zavjesa i plahti sebi pravili maske. Unatoč tome uvijek su bili veseli i zadovoljni.

DAN ŠKOLE

U ponedjeljak, 30. svibnja 2011., svečano smo obilježili Dan škole. Sve je počelo u ozbiljnom tonu, ravnateljevim govorom i recitacijama učenika između kojih se orila pjesma našeg školskog zbora pod ravnanjem učitelja Jove. Ravnatelj je podijelio zahvalnice učenicima koji su sudjelovali na županijskom natjecanju Eko kviza, a onda je isti održan i u školi. Pitanja su pripremili učitelji Duško, Ivana i Vesna, a učenici su pokazali zavidno znanje. Najsvečaniji trenutak, podizanje zelene zastave, slijedio je nakon kviza. Zastavu su podigli Ana Bekavac i Bartol Šošić, učenici 5. razreda, čime je svečano obilježen trenutak produžavanja licence Eko škole.

Svi su učenici dali svoj doprinos u uljepšavanju ovo dana. Učenici drugog razreda su postali masterchefovi i uz pomoć svoje masteručiteljice Blaženke napravili vruću tortu, a takvu su je i pojeli. Sigurno je bila odlična jer nije ostao ni komadić. Učiteljica Mirna svoje učenike pretvorila je u prave male umjetnike. Od kamenčića i školjčica koje su marljivo sakupljali po plaži, nastale su razne skulpture i ukrašeni okviri od slika. Učenike 4. razreda učiteljica Mirjana je vratila u prošlost. Improviziranim tkalačkim stanom učenici su izrađivali torbice. I petaši su se vratili u povijest. Ali još raniju. Na kratko su školu okupirale rimske gatere koje su proricale budućnost i vojnici koji su drugim učenicima pokazivali kako gađati lukom i strijelom. Zanimljivo je bilo vidjeti i kako su učenici i učiteljica Valentina imitirali stil odijevanja onog vremena. Mnogo je učenika dalo svoj doprinos kroz razna sportska natjecanja - stolni tenis, rukomet, nogomet. Kako u sportskim natjecanjima nisu mogli sudjelovati svi, ostali učenici pokazali su se kao vrsni navijači. Točku na i ovog lijepog dana stavili su učitelji koji su u nogometnoj utakmici protiv osmaša pobijedili rezultatom 4:1, uz svesrdnu pomoć učiteljica s tribina.

LITERARNI KUTAK

ČAROBNI NAPITAK

Uzmite crveni lonac
I bijeli konac

U lonac stavite,
Još malo i evo vam za zaljublivanje lijeka

Dodajte iz daleka slatki pogled,
No to ne uključuje i dvogled

Ako vam iz lonca malo prska
Dodajte 2-3 otkucaja srca

Nikad nemoj izgubiti ovaj svitak,
Jer više nećeš moći napraviti čarobni napitak.

Ivana Kristić, V. razred

USPOMENA

Stari požutjeli spomenar stoji skriven u ormaru moje sobe. U njemu je zlatnim slovima ispisano njeno ime.

Upoznao sam je jednog vrućeg ljetnog dana. Duga plava kosa lepršala je na poslijepodnevnom suncu. Pogled krupnih smeđih očiju bio je dovoljan da spustim glavu i pocrvenim. Znao sam dugo stajati promatrajući je dok se igra s prijateljicama.

Onda je došla jesen. Otišla je s prvim lastama, s dosadnim jesenskim kišama. Ostala je samo uspomena na dugo toplo ljeto.

Antonio Raos, VIII. razred

RECEPT ZA ZALJUBLJIVANJE

Kada prolazi tvoja draga, pogledaj je svojim lijepim očima i pokloni joj ružu. Ona će biti jako sretna. Kada je sretnoš, upitaj je : „Kako si?“

Učini za nju dobro djelo ili joj za rođendan kupi nešto lijepo. Ako imaš Facebook profil, komentiraj joj sliku, napiši : „Baš si lijepa.“

Kada prođe dosta vremena, pošalji joj poruku: „Volim te!“ Ako ti odgovori riječima: „ I ja tebe“, to će biti prva i velika ljubav.

Mateo Zelić, V. razred

RECEPT ZA SRETNU OBITELJ

Dragi mama i tata!

Kad sam tužna, vi me oraspoložite, kad mi treba pomoć pri učenju, vi mi uvijek pomognete, kad mi treba razgovor vi me uvijek saslušate. Zato samo nastavite biti takvi, jer ja mislim da provodite dovoljno vremena sa mnom i da uvijek mogu računati na vas kad mi trebate, ali ja mislim da bi nam ovako trebali prolaziti dani: 1 kg razgovora, 5 kg društvenih igara, 2 kg učenja, 3 kg šetnje i na kraju 10 kg zagrljaja.

To je savršen recept za sretnu obitelj.

Paula Radić, V. razred

SREĆA

Sreća? Kakvo značenje za mene ima ta riječ? Kad dobijem dobru ocjenu pa me roditelji pohvale, kad se družim sa svojim prijateljicama, kad nasmijem nekoga... Sve to mene čini sretnom. Jer ipak sreću tvore male stvari, a ne pojedine velike.

Mi ljudi nismo svjesni koliko smo zapravo sretni. Koliko dobrog nam je ponuđeno, a mi smo zaslijepljeni samo lišim stvarima. Nikad nam ništa nije dovoljno dobro i uvijek tražimo, tražimo još. Trebamo više cijiniti male stvari, pomagati jedni drugima. Jer život je jedan i nema reprizu. Dakle, imamo samo jednu šansu. Moramo shvatiti da je svatko od nas malena točkica u svijetu. Ali, to nas ne smije pokolebati nego nas mora motivirati, jer točkica po točkica... svijet nas treba.

Znam i ja da je meni lako sada govoriti u prazno. Tko zna hoću li ja znati djelovati na ovaj način kada za to dođe vrijeme.

Ipak, na kraju svega mislim da bi svaki čovjek trebao graditi svoj dugi, pravedni i veseli put ka sreći. Sve će nam se to na kraju isplatiti. Samo trebamo imati malo strpljenja. Svejedno, ovo je samo moje mišljenje koje vjerojatno neće ništa promijeniti. Jer ja sam ipak samo malena točkica u svijetu, samo malena kap u slapu života.

Margita Medić, VIII. razred

ŽIVOT JE NEPREDVIDIV

Lako je reći: *Otvori oči i usredotoči se na život.* Usredotoči se i zaboravi na sve ostalo. Zaboravi da si imao loš dan, zaboravi na sve sumnje i predrasude koje imaš prema sebi i prema drugima. Zaboravi na sve ono što te uznemiruje i čini napetim. Svako malo zaboravi na ružne stvari i pokušaj gledati na svijet drugačije.

Život je nepredvidiv. Ali to ne znači da nosi samo ružne stvari. Život? Riječ koja opisuje postojanje. Zar to nije dovoljan razlog da ne mislimo samo crno? Mi imamo dar, dar koji trebamo iskoristiti da vrijeme koje imamo na ovome svijetu potrošimo što bolje možemo. To vrijeme teče i prolazi brzo, a mi ga ponekad tako lako tratimo da nismo ni svjesni onih malih bitnih stvari koje propuštamo. Svijet je velik, prepun malih događaja i malih ljudi koji smisao našega života čine onim što bi on stvarno trebao biti – značajan.

Stoga, svako malo usredotoči se i pogledaj na svijet otvorenim očima, pogledaj ga onakvog kakav uistinu jest. Pun mogućnosti i otvorenih putova koji naše živote čine nepredvidivima.

Lucia Ursić, VIII. razred

TKO NAĐE PRIJATELJA, NAŠAO JE BLAGO

Prvi dan je u mojoj novoj školi. dolazim pred vrata škole i polako ulazim. Unutra ima puno djece koja se igraju, skaču i pričaju.

Netko mi prilazi, jedna cura, lijepa je. Kaže da se zove Marija. Upoznali smo se i tog dana smo se počeli družiti. Postali smo najbolji prijatelji. Ona mi je pomagala u svemu što sam radio. Cijelo vrijeme bili smo zajedno, svaki dan, svaki sat. Svi su me zezali da je ona moja cura, a ja sam im govorio da nije nego da mi je ona najbolja prijateljica. Uvijek je bila uz mene, a kad sam bio bolestan, uvijek bi me zvala i tješila. Kad bih ozdravio, opet bi sve bilo po starom. Družili bismo se i igrali i sve drugo radili zajedno.

I onda sam shvatio da je Marija zlatna prijateljica koja je uvijek tu, moje blago koje sam našao u novoj školi.

Marin Čelić, VI. razred

PJESMA O OCJENAMA

Svugdje se dobivaju trice,
one ne vesele baš sve klinge.
Jedinica je loše volje,
nema veze bit će bolje.

Svi vole ocjenu tu,
svi žele peticu tu.
Svaki učenik želi jedan dar,
a to je petica par.
1, 3, 5, sve su to ocjene
samo je stvar vaše procjene.
To vam ja sa spoznajom pišem
i ja bih neke ocjene da brišem.

Ante Medić, V. razred

ŽIVOT U SVIJETU MAŠTE

Svaki čovjek je bar jednom u svom životu poželio biti slobodan, slobodan od stvarnog svijeta žurbe i napetosti. Želja za mirom i slobodom je sve veća jer čovjek se gubi u ovom užurbanom svijetu i zaboravlja lijepe strane života. Kada se osvrnem na trenutak iz ovog tužnog svijeta, mašta me ponese tako daleko... Zamišljam prirodu, more, velika prostranstva ovoga svijeta, ..., punim plućima udahnem, zatvorim oči, prepustim se i uživam u ljepoti koja me okružuje. Poželim imati krila, letjeti u visine, dodirivati zvijezde, jedriti na povjetarcu, udahnuti onaj miris prirode, mora, miris sreće i slobode.

Zapitam se zašto čovjek nema krila? Na neki način mislim da to nije zaslužio jer je ljudska pohlepa i uništavanje ovoga svijeta neoprostivo. Kada bude prekasno, tek će onda žaliti zbog svojih pogrešaka. A nama ostaje samo mašta u kojoj možemo biti sretni, u kojoj možemo zamišljati da letimo, paramo nogama mirno more u suton, letimo punim plućima... Lijepo je to kad bar možemo zamišljati da smo sretni i slobodni... A kad te netko probudi iz tog sna, shvatiš kako je ovaj život tužan, i duboko u srcu osjetiš malo razočarenje što ne živiš u svijetu mašte.

Jelena Škrabić, VIII. razred

BUDI ONO ŠTO JESI

Budi ono što jesi. I voli sebe. Nemoj sebe mijenjati ako se hoćeš svidjeti nekome i ući u njegovo društvo. Jednostavno ga upoznaj sa sobom i svojim osobinama i zavoljet će te, i primiti takvoga kakav jesi. Isto tako ne daj da tebe netko drugi mijenja. Jer to nije moguće. Jednostavno te treba primiti takvoga i zavoljeti te.

Ali se valja promijeniti ako činiš zlo i mrziš sve oko sebe. Jer te takvog nitko neće voljeti. Sebe trebaš prihvatiti takvog kakav jesi. Ako nisi zadovoljan svojim fizičkim izgledom, a ne možeš ga promijeniti, jednostavno ga zavoli i zaljubi se u njega. Nikad nemoj htjeti biti netko drugi jer taj netko isto ima mana kao i svaki drugi čovjek. Jednom riječju, svaki čovjek na ovome svijetu se treba zaljubiti u sebe. Voljeti sebe i slučajno ne dopustiti da se mijenja. Zavoli sve na sebi, zavoli svoju dušu i svoju osobnost.

Budi sam svoj, voli sebe i ne daj se mijenjati. Jer to si ti.

Tea Perković, VI. razred

POTOČIĆ

Ja sam mali potočić. Nastao sam od kapljica vode podno visoke planine. Kad sam malo narastao, krenuo sam na put. Divio sam se plavom nebu, visokim stablima, i zelenim livadama. Ptice su me pjesmom pozdravljale, a životinje su mi mahale. Veselo sam žurio ravnim putem i primao druge potočiće u svoje korito. I tako sam postao moćna rijeka.

I danas tečem i ulijevam se u Jadransko more.

Filip Škrabić, III. razred

IZVOR U TIŠINI

Za neke je izvor u tišini tek mali potočić koji nitko ne primjećuje, no za mene on ima mnogo dublje značenje. On je kao pupoljak među uvenulim ružama. Kao zvijezda na usamljenom plavom nebu. Kao pahulja snijega što krasi veličanstveni zimski sklad. Kao prvi leptir što u proljeće leti s cvijeta na cvijet. Kao blistavo ljetno more što grije srce. Kao kap u velikom slapu.

Izvor u tišini je sve ovo i još mnogo toga jer on za mene znači malu, ali vrlo značajnu stvar koja upotpunjuje savršeni sklad, baš kao što bistri izvor svojim nježnim žuborom upotpunjuje mir i tišinu.

Gabriel Kovačević, VIII. razred

JA SAM SAMO MALENA KAP U SLAPU ŽIVOTA

Ljudi traže. Traže slobodu i mir, traže zdravlje i sreću, traže jedni druge i traže sami sebe. Sretna osoba je ona koja nađe ono što traži, što god to bilo.

Život je put pod nogama kojim jednostavno hodamo tražeći. Život je previše veličanstven i misteriozan da bi ga se moglo opisati. No ipak, život je težak i život boli. Lako bi bilo jednostavno pustiti sve, ne sudjelovati nego promatrati sa strane. Ali, kao što kažem, život je previše veličanstven za takve stvari. On donosi neopisivo snažne osjećaje i nesnosnu ljepotu koje nismo ni svjesni. Tražeći mi padamo i ustajemo, i opet padamo. Mi se smijemo i plačemo. Mi smo ljuti. Ponekad smo osamljeni, ponekad ne. Ja vjerujem da je čovjek gospodar svoje sudbine. Definitivno. Ako nam je dana mogućnost slobodne volje i odlučivanja, logično je da sudbinu krojimo sami, uz malu pomoć sreće ili nesreće.

Život je slap u kojem nebrojivo mnoštvo kapi traži svoje mjesto. I svaka ta kap je jedinstvena. I svaka ta kap ne bi mogla bez druge kapi. I taj veličanstveni slap ne bi mogao bez svojih malih jedinstvenih kapi.

Lucia Ursić, VIII. razred

PROLJEĆE, A KOD NAS HLADNO

Došao je i taj dan. Počelo je proljeće.

U snovima sam čuo cvrkut ptica i vidio razno cvijeće: ljubičice, jaglace, visibabe, šafrane i tulipane. Razmišljao sam o igri s prijateljima i vožnji na biciklu. Ustao sam rano u želji da čujem slatki cvrkut ptica. Otvorio sam prozor, ali proljeće je nestalo. Kao da je u zemlju propalo. Vidio sam samo tamno nebo i grane koje nosi jaka bura. Bio sam jako tužan jer sam znao da neću moći vani. Roditelji su ustali loše volje. Zapitkivao sam mogu li se popodne ići igrati ako se sunce pojavi.

No, oni su mi uništili želju, ali znam da će proljeće ipak doći.

Duje Šošić, 4. razred

KAD ZAŠUMI PROLJEĆE U MOM KRAJU

Proljeće je na vratima, dani su topliji i duže traju. Priroda cvjeta, a životinje se bude.

Gledam u bajamu punu nježnih bijelih cvjetića, zelenih grana i debelog debla. Divim joj se! Nebo je plavo, sunce sjaji. Ptice cvrkuću nježnim glasom. Sve se budi, svi su u pokretu. Bubamare se nalaze na svakom cvijetku. Borova šena nošena laganim povjetarcem prekriva ulice. More se smirilo i lijepe je plave boje. Grane pune procvjetalih cvjetova dobile su sjaj i raskoš koju nisu imale tijekom zime. Nisu se samo životinje i biljke probudile. Ljudi su svjesni da je došlo proljeće pa uživaju u suncu. Proljeće je u moj kraj donijelo i drugačiji miris i svjež i topliji zrak. Miris mladih borova i tek procvalih cvjetova. Svjež i zrak kao da je došao s planine pun života koji ti daruje kada ga udahneš.

Kako je lijepo kada zašumi proljeće u mom kraju!

Dora Perković, VI. razred

BURA I JA SAMI NA OTOKU

Svanulo je jutro, a sunce je obasjalo moje lice. Kad sam otvorila oči, shvatila sam da sam na pustom otoku.

Ništa mi nije bilo jasno, vidjela sam plavo nebo čiji se odsjaj vidio na moru koje se protezalo u nedogled. Bilo je na tom otoku i mnogo stabala sa zrelih plodovima. Odjednom je počela puhati jaka bura. Bila je toliko snažna da je sa drveća otkinula sve plodove i bacila ih na pod. Na pijesku je napisala poruku koja je glasila ovako: Ove sam plodove ubrala za tebe da ne budeš gladna. Bila sam vrlo začuđena jer nisam znala da bura može pomagati i komunicirati s ljudima. Idućeg jutra opet je počela puhati, ali ovog puta vrlo lagano. Pomoću drveća stvarala je zvukove koje sam ja razumjela. Tako smo bura i ja razgovarale svakog jutra.

Jednog sam se jutra probudila, ali nisam čula šum bure. Kad sam otvorila oči, shvatila sam da sam ponovo kod kuće. Bila sam tužna jer sam jednu prijateljicu ostavila samu na otoku.

Ali, prevarila sam se. Ona dolazi svakog jutra i piše mi poruke pomoću oblaka.

Paula Sekulić, VI. razred

TMURAN, A PRVI DAN PROLJEĆA

Danas je prvi dan proljeća.

Ustala sam sretna misleći na Sunce, procvale cvijeće i veseli cvrkut ptica. Dočekalo me sivo jutro i nebo prepuno oblaka. Tako gledajući u nebo, pogledala sam prema Biokovu. Nad Biokovo se spustila neka čudna magla. Mama mi je rekla da na Biokovu pada snijeg. Ja joj nisam mogla vjerovati. Pa danas je prvi dan proljeća! Na moje lice pala je kapljica kiše. Vjetar je zapuhao kao da mi hoće reći da je još zima. Ipak začuo se veseo pjev ptica.

Tada sam shvatila, proljeće je tu samo se malo skrilo iza oblaka.

Petra Carević, 4. razred

MOJE SVEMIRSKO PUTOVANJE

Jednog oblačnog dana odlučila sam raketom otputovati na Tajanstveni planet.

Kad sam napokon stigla, dočekalo me iznenađenje. Svi su ljudi vikali: „Evo biće s drugog planeta“. Ja sam bila zbunjena, nisam znala što napraviti. Ubrzo je do mene došla jedna mala djevojčica. Imala je tri bijelo-žute glave, četiri ljubičaste ruke i deset plavih nogu. Ta me je djevojčica povela u obilazak njenog planeta. Njihov planet bio je jako malen. Imao je dvije države i u svakoj državi po dva grada. Veća država zvala se Tronoga. U njoj je bilo raznih biljaka i životinja. Vidjela sam mačke s tri repa, leoparde s jednim zubom, stabla na kojima umjesto voća rastu bomboni itd. Manja država zvala se Stonoga. U njoj je bilo strašno. Svi su ljudi bili crne boje, a umjesto prstiju na rukama su imali klijesta. U toj se državi nismo baš dugo zadržale. Ove dvije države zovu se Tronoga i Stonoga zato što bića na tom planetu znaju govoriti samo u rimi. Na kraju su mi rekli: „Ti si jedno dobro biće koje nas je posjetilo. Za poklon ti dajemo našu rozu kozu“.

Paula Radić, V. razred

MOJ TATA

Moj tata radi
da zaradi.
Dionice on voli,
da padnu on moli.
Nije dobro, stalno nosi neke mašine,
al' zato padaju dionice Ine!
Pa ih on kupi,
i čeka da poskupi!

Ante Medić, V. razred

SVIJET PETOG RAZREDA

Bila jednom jedna jedinica,
a mama joj je bila dvica.
Jedinica je bila dobra,
tješila je đaka oko teških torba.
U matematici su je često koristili,
pa su je previše iskoristili.
Izašla je iz bilježnice
i počela čitati zanimljive knjižice.
Učila je o svijetu
i životinjama u letu.
Naučila je svašta,
više nego što može zamisliti đakka mašta.
U bilježnicu je opet došla,
njezina je avantura prošla.
Svakog dan sad u bilježnici stoji
i do sto broji.

Ana Bekavac, V. razred

RAZGOVOR PREDMETA U PERNICI

Jednog dana u pernici vrijednog i marljivog učenika nastala je svađa.

Tema svađe je bila: Tko je zaslužan za učenikove petice?

Olovka se prva javila:

„Naravno da sam ja zaslužna, pa upravo sa mnom je napisao svaki test i sastav.“

No, šifjilo se nije slagalo:

„A da nema mene, ti bi bila tupa i ostavljala bi neuredne tragove.“

Gumica je prestala šutjeti i usprotivila se:

„Učenik ne bi imao dobre ocjene da sa mnom ne briše greške.“

I bojice su se naljutile i prozborile:

„Da nema nas njegova bi bilježnica bila tamna i tužna. Dok smo mi tu ona je šarena i vesela.“

Svađi se priključile i kemijske i puntarice, a na kraju su svi odlučili otići.

Da učenik ne može bez njih pokazalo se kad je pred učiteljicom otvorio svoju praznu pernicu, i dobio svoju prvu jedinicu.

Ivana Kristić, V. razred

JEDAN DAN U HOGWARTSU

Sinoć, kad sam zaspao, začuo sam neke zvukove. Kad sam se probudio, na balkonu sam ugledao neku neobičnu svjetlost. Izašao sam na balkon, kad ono tamo Harry Potter. Predstavih mu se, a on će meni da mu se pokvario auto i upita me za pomoć. Zavirih ispod haube motora i vidjeh da mu nedostaje vode. Kako je to poseban auto koji koristi posebnu vodu, poslužili smo se mineralnom vodom iz hladnjaka. Auto je radio kao Ferrari, a Potter me odveo u školu Hogwarts brzinom svjetlosti. Tamo je njegovo društvo igralo metloball. Pozvali su me da im se pridružim. Čim sam zgrabio metlu, Šuđer mi nije bio ni do koljena. Cijela liga se postidjela.

Nakon uspješno odigrane utakmice, marendali smo troglave žabe na buzaru i pili neobičan sok koji je mijenjao boju. Poslije me Harry učio nekim trikovima. Zamolio sam ga da me nauči kako uz pomoć čarolije postići da se domaći rad napiše sam od sebe. Nažalost, još nisu pronašli trik za taj problem.

Penjali smo se do knjižnice pomičnim stubama kakve bi trebala imati naša škola. U knjižnici su knjige koje se same čitaju, a to je super. Ravnatelj škole je drugačiji od našega. Nisu im potrebne čistačice jer sav otpad ima noge i sam uskoči u smeće.

Sve je tamo čarobno, ali je nogomet bolji od metloballa.

Alojz Gudelj, VI. razred

NITKO NEMA VREMENA, SVI NEKAMO ŽURE

Svakij dan za mene je isti. Gledam kako ljudi oko mene samo nekamo žure, trče i jure.

Uskoro će i ta bolest prijeći na djecu. Već pomalo i je jer moja prijateljica Leonarda stalno nekamo žuri. Kad je pitam gdje žuri, kaže da ne može pričati jer će zakasniti. Ne stignem joj postaviti drugo pitanje, a ona je već na kraju ulice.

Kad ujesen hodam parkom sa svojim psom Rexom, ne mogu polako šetati, nego moram trčati za njim. I njemu se stalno nekamo žuri. Uopće nema vremena za mene.

Kad me mama ujutro vozi u školu, pitam je zašto stalno toliko žuri, i uvijek dobijem isti odgovor: Neću stići, dušo, neću stići. A meni kroz glavu stalno prolazi pitanje kako to neće stići. Osjećam se kao da je vrijeme za mene stalo. Uopće se nemam s kim družiti jer svi moji prijatelji nemaju vremena za sebe, a kamoli za mene.

Možda je ovo samo neko jesensko razdoblje žurenja. Nadam se da će to jednom stati jer, ako ovaako nastavi, i mene će uhvatiti ta bolest jurenja, trčanja i žurenja. Zato pokušavam biti što sporija, da mene ne uhvati. Jer ako me uhvati, neće više postojati niti jedan normalan čovjek u ovom velikom gradu.

Tea Perković, VI. razred

JAGLAC

Moj najdraži proljetni cvijet je jaglac. Raste u gradini iza moje kuće, a cvate krajem zime. I navješćuje proljeće.

On ima nježno žute latice mekane kao jastuk. Tučak mu je žut kao sunce. Stabljika mu je niska ali čvrsta. List mu je duguljast, tamnozeleno boje.

Jaglac je moj najdraži cvijet jer me podsjeća na sunce i proljeće.

Filip Škrabić, III. razred

JEDNAKI, ALI RAZLIČITI

Neki ljudi su rođeni sretniji od drugih. Odmah nakon rođenja, nakon što dobiju ime i po prvi put pogledaju u oči svoje majke, njihovi sigurni životi počnu. Ja sam jedna od tih ljudi.

Dođ odrastamo, okruženi obitelji i drugom nevinom djecom, nemamo briga. Nemamo briga o tuzi. Nemamo briga o gubitku. Nemamo briga o gladi i žeđi. Nemamo briga o boli. Nemamo briga o ratu i smrti. Nemamo briga o životu samom.

Kad dosegne određenu dob, počinjemo gledati i slušati stvari koje smatramo čudnima. Te čudne stvari su majke koje su izgubile svoje bebe, sinovi koji su ostali bez oca u ratu, maleni desetogodišnji dječaci koji za ljubav malih desetogodišnjih djevojčica kradu običnu štrucu kruha, jer je to jedino što mogu ponuditi. Vidimo tugu svuda oko nas, tugu uzrokovanu stvarima za koje smo mislili da nas nikada neće dotaknuti. Došla sam do čudnog dijela u životu. Vjerojatno zato jer sam tinejdžerica drukčije gledam na svijet. Počinjem se bojati svega pomalo. Bolesti najviše. Ponekad pomislim: Što da ja nisam od onih "sretnijih"? Kako bih se nosila s problemima koji su važni, a ne s glupostima koje brinu današnje tinejdžere?

Kad pogledaš činjenice, sve ovo je pomalo sebično. Tko sam ja da govorim o djeci i ljudima općenito, koji su slomljeni, koji su žedni i gladni, koji su vidjeli više nesreća i osjetili više boli, koju ja na sreću nikad nisam.

Mnogo je stvari koje mi sretniji uzimamo zdravo za gotovo. Ali kad vidimo fotografiju od nekoliko četrnaestogodišnjih afričkih dječaka koji su mršavi, ili pretučeni, ili imaju lošu frizuru, savjest proradi. Neki od nas je iskazuju smijehom. Drugi plaču.

Jedan od tih četrnaestogodišnjih dječaka jednak je kao i ja, jednostavno zato što je dijete. Dijete koje bi trebalo imati mogućnost obrazovanja. Dijete koje bi trebalo brinuti o budućnosti i o tome hoće li postati doktor ili profesor. Dijete koje bi se jednog dana trebalo oženiti, imati djecu i žaliti jer je umalo dobio na lotu. Jedan od tih četrnaestogodišnjih dječaka drukčiji je od mene jer se te stvari neće dogoditi.

Suvišno je reći da bismo trebali nešto učiniti, potruditi se pomoći. Ono što je vidljivo u samom naslovu ne bi trebalo posebno napominjati. To bi trebala biti činjenica s kojom svaku večer liježemo i s kojom se svako jutro budimo. Ta misao bi trebala biti dio nas samih. Jer, svaki je ljudski život vrijedan truda, a ono što nas čini jednakima jest da svi želimo biti spašeni. A ono što nas čini različitima jest upravo činjenica da jedni imaju mogućnost spasiti druge. I mi neki možemo. I mi neki hoćemo.

Lucia Ursić, VIII. razred

LIKOVNA RADIONICA

- 1 - Kristina Martinović, 2. razred
2 - Ema Šodan, 2. razred
3 - Noa Medić, 3. razred
4 - Mateo Koprčina, 2. razred
5 - Matija Filipović, 2. razred
6 - Filip Žamić, 1. razred
7 - Lana Vitković, 1. razred

OZBILJNE TEME

STRES

Pojam stres odnosi se na psihološku i tjelesnu napetost. Prema najnovijim istraživanjima u svijetu, gotovo polovica ispitanih adolescenata smatra da ima problema sa suočavanjem sa stresnim situacijama kod kuće i u školi.

Velike životne promjene i drugi izvori stresa mogu dovesti do nekih poremećaja, kao što je na primjer depresija.

Stres predstavlja fizički, emocionalni i psihološki odgovor na promjenu, bez obzira na to je li ona pozitivna ili negativna. Također se definira i kao ekstremno fiziološko i emocionalno uzbuđenje koje osoba doživljava kad je suočena s prijetećom situacijom.

Najčešći znakovi stresa su:

- problemi sa spavanjem i hranjenjem
- povećani osjećaj zamora i dosade
- problemi/poteškoće u donošenju odluka
- anksioznost vezana uz nevažne događaje
- nemogućnost koncentracije ili održavanja pažnje
- nesposobnost organizacije
- osjećaj slabosti, vrtoglavice i nedostatak daha
- dugotrajni osjećaji ljutnje i neprijateljstva
- noćne more
- snažna potreba za plakanjem, bijegom ili skrivanjem
- česte glavobolje
- česti problemi s probavom, proljev i češće mokrenje
- česte prehlade i infekcije

Najčešće strategije suočavanja sa stresom

Razgovor s osobom u koju imamo povjerenje

Iako nam osoba s kojom odlučimo podijeliti problem često ne može pomoći u rješavanju problema, sama činjenica da smo s nekim podijelili to što nas opterećuje i da nas netko razumije na nas djeluje pozitivno. Pomaže da se riješimo dijela napetosti i da se osjećamo bolje.

Postaviti realne ciljeve

Niski ciljevi ne motiviraju dovoljno i ne potiču na djelovanje. Ako su naši ciljevi previše visoki, moglo bi se dogoditi da se osjećamo da nismo dorasli zadatku, pa brzo odustajemo. Važno je oslušivati svoje potrebe i želje te objektivno procijeniti svoje sposobnosti.

Savjesno i redovito izvršavanje obaveza

To najbolji način da se spriječi da se zadaci i poslovi ne nakupe i time stvore stres i napetost. Ako si sklon/-a odgađanju jer „ima još vremena“, jer „nisi raspoložen/-a“ – vrijeme je za promjene u načinu razmišljanja.

Misliti u pozitivnim terminima

Umjesto da stalno ponavljaš u sebi ili naglas: „To mi je tlaka, to je preteško...“, pokušaj razmišljati: „Ako mogu drugi, mogu i ja. Nisam ništa manje sposoban/-na od ostalih. Ako se potrudim, sigurno će se isplatiti uloženi trud i vrijeme.“

Promotriti stvari iz druge perspektive

Ako je uzrok stresa narušen odnos sa nekom osobom, pokušaj stvari sagledati iz perspektive te osobe. Pokušaj se zapitati: „Kako se ona osjeća?“, „Kako bih se ja osjećao/-la da sam na njenom mjestu?“ „Zbog čega se ona ljuti i da li je ta ljutnja ipak opravdana?“, „Što ona želi?“, „Postoji li neko rješenje koje bi zadovoljilo i nju i mene?“, „Mogu li postići to što želim na neki drugi način?“

Napraviti odmak od problema

Bavljenje sportom pozitivno utječe na imunološki sustav i potiče lučenje hormona koji podižu raspoloženje. Mnogima pomažu razne društvene igre ili neke druge aktivnosti kao što su pjevanje, crtanje, puzzle ili rješavanje križaljki koje zahtijevaju koncentraciju i preusmjeravaju pažnju.

Pomaganje drugima

Možda zvuči neobično, ali ovo je jako dobar način da realnije sagledaš svoje probleme. Kad se fokusiramo na svoje probleme može nam se učiniti kako je loša frizura ili zabrana izlaska „smak svijeta“. No kad vidimo koje sve probleme život donese ljudima možda realnije procijenimo svoje. Osim toga kada pomazemo drugoj osobi, osjećamo da imamo što dati i osjećamo svoju snagu i važnost.

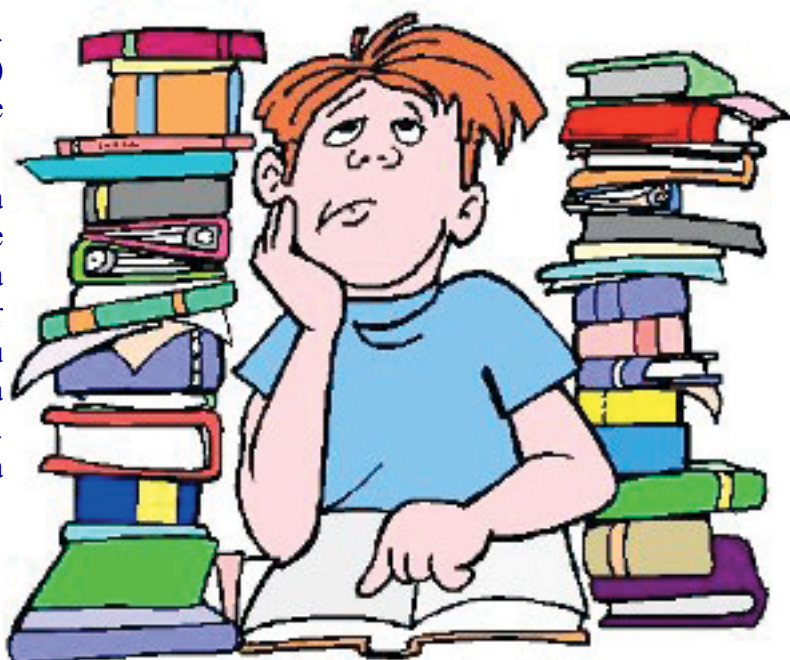
Rješavanje problema

„Tko želi, naći će način. Tko ne želi, naći će izliku“. Ako i misliš da je „profesor nepravedan prema tebi“, to nije isprika i razlog da ne učiš. Radije razmisli što **ti** možeš učiniti da postigneš bolji uspjeh. Možda možeš reći profesoru da bi htio/htjela bolju ocjenu i pitati ga možeš li nešto učiniti da bi to postigao/-la. Mnogi profesori će ti rado dati smjernice ili te upozoriti na dosadašnje pogreške. Ili možeš zamoliti za pomoć kolegu iz razreda kojem ide bolje.

Odvaži se i razgovaraj s profesorom

Prof. Miljković savjetuje što učiniti u slučaju nesporazuma s profesorom, kako se odvažiti na razgovor i što učiniti:

1. Nemoj predugo odgađati razgovor o problemu. Što duže odgađaš, to će se više ljutnje nakupiti i kod tebe i kod profesora.
2. Nemoj razgovarati s profesorom pod odmorom ili usput na hodniku, gdje bi se moglo dogoditi da razgovor bude iznenada prekinut, usred rečenice.
3. Vrlo određeno reci što te muči. Nemoj uopćavati poput: “Uvijek mi dajete manju ocjenu nego što zaslužujem.” Termine “uvijek” i “nikad” je nerealno koristiti. Oni često ukazuju na to da osoba koja ih koristi pretjeruje i da joj je važnije pronaći krivca nego rješenje.
4. Ponašaj se prema profesoru s poštovanjem. Ne optužuj ga (“Nepravedni ste u ocjenjivanju”) i ne napadaj. Upamti – napadnuti ljudi se brane.
5. Koristi tzv. ja-poruke, primjerice, umjesto da kažeš: “Vi previše zahtjevate”, reci: “Meni je ova cjelina teška.” Ti nisi dovoljno stručan/-na da bi mogao/-la govoriti o tome je li profesor previše zahtjevan. Jedino možeš govoriti u svoje ime, a uopćavanje poput “Svima je ova cjelina teška” je izbjegavanje odgovornosti. Ne možeš znati je li baš svima ostalima cjelina teška osim ako svih nisi pitao/-la.

za vas pripremila vaša pedagoginja

Tea Tadin

ŠKOLA U PRIRODI

ZAGORJE

9. 5. 2011. (ponedjeljak)

Ujutro, kad sam se probudila, bila sam jako sretna i uzbuđena. Kada sam došla ispred škole, tamo je već bilo nekoliko mojih prijatelja iz razreda. Autobus je došao po nas, pozdravili smo se s roditeljima i krenuli na put. Otišli smo u Bašku Vodu po učenike 4.razreda OŠ Baška Voda. U autobusu smo pjevali, pričali i slušali glazbu. Vozili smo se do Knina i tamo smo marendali. Zatim smo došli u restoran „Borje“ i tamo smo ručali. Dogovorili smo se da ćemo zbog kiše Plitvička jezera posjetiti u povratku. Kad smo došli u Stubičke toplice, raspakirali smo se i spremili za večeru. Nakon večere smo imali pidžama party. Jedna djevojčica iz

Baške Vode je slavila rođendan. Kad je zabava završila, otišli smo na spavanje.

10. 5. 2011. (utorak)

Nakon doručka smo krenuli prema Zagrebu. U Zagrebu nam se pridružila vodička. Najprije smo iz autobusa razgledavali Mimar, Sveučilište, kipove Ivana Meštrovića, Zelenu potkovu... Zatim smo razgledali cijeli Gornji grad. Vidjeli smo i zgradu Sabora. Zatim smo se uspinjačom spustili do Trga bana Jelačića i Manduševca. Kada smo razgledali katedralu, išli smo u Tehnički muzej. U rudniku nam je bilo jako zanimljivo. Vratili smo se u hotel na ručak i nakon ručka krenuli do Zelenjaka i spomenika Lijepoj našoj. Produžili smo do Etno sela Kumrovec. Tamo smo vidjeli kako su živjeli i što su radili ljudi tog kraja. Zatim smo išli u Veliko Trgovišće do rodne kuće dr. Franje Tuđmana . Kad smo se vratili u hotel, išli smo na večeru. Nakon večere su neki otišli na bazene, a mi smo birali mistera i misicu. Nakon igre smo otišli na spavanje.

11. 5. 2011. (srijeda)

Nakon doručka smo išli u Zagreb. Tamo smo u kazalištu „Žar ptica“ gledali predstavu Družba Pere Kvržice. Zatim smo krenuli prema Varaždinu. U Varaždinu smo ručali, a onda smo krenuli u obilazak grada. Najprije smo s vodičkom šetali po prekrasnom groblju. Zatim smo išli do glavnog trga. Razgledali smo i katedralu. Katedrala je jako lijepa. Posebno mi se svidio glavni oltar. Zatim smo išli do kule Stari grad . Nakon toga smo se vratili na glavni trg i tamo se igrali. Vratili smo se u hotel na večeru. Nakon večere su ponovno neki bili na bazenima, a mi smo se igrali i zabavljali. Kasnije smo otišli u susjednu sobu i igrali se novinarki. Intervjuirale smo jedna drugu.

12. 5. 2011. (četvrtak)

Iza doručka smo išli u Konzum kupiti neke stvari koje su nam potrebne. Zatim smo razgledali kapelicu Emaus-spomenik događanjima iz Isusova života. Vratili smo se u hotel, a potom krenuli u Krapinu gdje je nalazište pračovjeka. Zatim smo razgledali muzej. Nakon toga smo krenuli prema Trakošćanu. Trakošćan je prekrasan. Vratili smo u hotel da bismo ručali i nakratko se odmorili. Potom smo krenuli u Donju Stubicu. Bili smo u Muzeju seljačkih buna, kraj spomenika Matiji Gupcu i kraj Gupčeve lipe. Kad smo se vratili u hotel, večerali smo i spremali se za odlazak u disko. U disku je bilo odlično. Zabavljali smo se i plesali. Nakon diska smo spremili svoje kovčege za sutrašnji povratak kući.

13. 5. 2011. (petak)

Kada smo se probudile, bile smo malo tužne , ali i malo sretna zbog odlaska kući. Sišle smo na doručak. Unijeli smo svoje kovčege autobus i krenuli prema Zagrebu. U Zagrebu smo razgledali prekrasni zoološki vrt. Nakon toga išli smo na Plitvička jezera. Tu smo ručali , a zatim razgledali jezera. Zatim smo krenuli prema Brelima i Baškoj Vodi . U autobusu je bilo zabavno. Pjevali smo i zezali se. Kad smo došli, roditelji su nas sretni dočekali, a mi smo bili sretni jer ih ponovno vidimo.

Petra Carević, 4. razred

EKSKURZIJA

ISTRA

Nakon dugog iščekivanja došao je i taj dan. U četvrtak u 7:00 sati ujutro krenuli smo na ekskurziju.

Još uvijek pospani i uzbuđeni vozili smo se prema Istri. Prvo odredište bilo nam je mjesto Smiljan gdje smo posjetili rodnu kuću Nikole Tesle. Bili smo začuđeni čuvši razne zanimljivosti o tom geniju.

Sjeli smo u autobus u nadi da ćemo napokon krenuti prema hotelu, no primili smo neočekivanu vijest: on se POKVARIO!

Gladni i uz pratnju kiše, više od tri sata smo čekali dolazak drugog autobusa. U hotel smo stigli tek u 20:00 sati, brzo se spremili i otišli u disco. Iako smo bili jako umorni, to nam nije smetalo da se dobro zabavimo.

Ujutro smo se rano probudili i nakon doručka krenuli u obilazak Pule. Došavši u Pulu, odmah smo se uputili prema Areni. Čuli smo dosta toga o igrama koje su se odvijale u njoj. Nakon Arene imali

smo slobodno vrijeme i organiziran ručak.

Poslije ručka brodom smo stigli na Brijune gdje smo se vozili vlakićem i vidjeli razne životinje od kojih nam se najviše svidio slon. Prirodna i kulturna baština Brijuna očarala nas je svojom ljepotom, no ubrzo smo morali poći. Večera nas je čekala na povratku, a poslije i luda zabava sa školom iz Šibenika koja je sutradan ujutro morala poći kući.

Za razliku od njih mi smo se uputili u Poreč u kojem nam se najviše dopala Eufrazijeva bazilika. Nakon toga otišli smo na ručak i popeli se na Motovun gdje smo vidjeli prekrasne zidine s kojih se pružao pogled na istarske šume i nizine. Zbog kiše se nismo dugo zadržali nego smo se vratili u hotel i tamo proveli ostatak dana. Navečer smo se oprostili od škole s Lastova koja je također bila s nama u hotelu.

Četvrti dan išli smo razgledati sve ljepote Rovinja u kojem je bio smješten naš hotel. Tu nam se najviše svidjela crkva sv. Eufemije o kojoj nam je ispričana legenda. Poslijepodne smo vozili bicikle, šetali i igrali razne igre. Tu smo se večer najbolje zabavljali jer nam je sutradan bio dan povratka.

Zadnji dan rano smo se uputili prema Rijeci gdje smo obavili šoping i ručali. Tužni zbog povratka, no ipak s pjesmom, stigli smo kući. Još uvijek prepričavamo vesele događaje i rado bismo se vratili.

Ana Mikulić i Marija Grebenar, VIII. razred

IN MEMORIAM

Zvali su je *žena pjesnik, žena otpor i žena prijekor.*

VESNA PARUN

Rođena je 10. travnja 1922. na otoku Zlarinu, školovana na Visu i u Šibeniku, uvijek je bila odlična učenica koja se sama uzdržavala instrukcijama od svoje četrnaeste godine. Nakon mature u Splitu upisala je studij romanistike u Zagrebu i, uz prekid tijekom rata, nastavila filozofiju. Od svoje 25. godine živjela je isključivo od svog književnog rada. Pisala je pjesme, drame, prozu, prevodila s francuskog, bugarskog i slovenskog. Dobila je brojne nagrade i priznanja. Na riječima nije štedjela licemjere i druge moralne nakaze kojima je bila napučena *njena Hrvatska*. Istinski je voljela slabe i nemoćne. Opisivali su je kao duhovitu, umnu, zaigranu te istovremeno mračnu, gnjevnu i paničnu.

U svojoj autobiografiji *Noć za početak: Moj život u 40 vreća* rekla je da su u njezinoj ludosti *puti čisti, pogled jasan i misao prodorna*.

Vesna Parun bila je lijepa rasna Mediteranka koja je oboljela od raka štitnjače. Odbijala je operaciju tvrdeći da iz njenog trećeg oka izbija sva njezina kreativnost.

Umrla je 25. listopada 2010. u Stubičkim Toplicama.

Ushit

Tvoje su oči za me
lisnata, topla streha.
Našla sam biser - kamen
u školjci tvog osmjeha.

U grlu mi je srce,
u srcu mi je ptica.
Sva sam zvučno zrnce
bistra večernjica

Manifest ljubavi

Prostrimo bijele kosti, prostrimo blještave kosti
Nemamo druge zastave: krv je oslijepila sunce.
Stare trublje proljeća, mlada zvona slobode
Zvonite, zovite ljubav, neka se u njoj smiri
Crna misao čovjeka, metalna duša svijeta.

Ja sam ljubav i molim: prostrimo bijedne kosti
Ja sam ljubav i vičem: prostrimo sunčane kosti
Ja sam kostur, i kosti mojih kostiju su jutro
Ja sam ljubav i kosti mojih kostiju su ljubav
Ja sam ljubav, i ne znam gdje je počinak ljubavi.

Čežnja

Danas ću ti dati, kada veće padne,
u svjetlosti skromnoj kandila i svijeća,
u čistoti duše moje, nekad jadne,
čitavu bujicu proljetnog cvijeća...

U sobi će biti sumrak, blag k'o tvoje
srce, sumrak stvoren da se dugo sanja.
Na oknima svijetlim zablještati će boje,
u taj svježiji tren prvog saznanja...

Sve će biti ljepše, sve draže i više,
noć koja se spušta, svijet što mirno
spava,
dugo, mrtvo polje na kome miriše
kržljava i rijetka na busenju trava...

I tako kraj cvijeća ostati ćemo sami...
Proliće se tada, kao bujne kiše,
stidljivi šapat u blaženoj tami,
i riječi iz kojih proljeće miriše...

Vesna Parun

TI KOJA IMAŠ NEVINIJE RUKE

Ti koja imaš ruke nevinije od mojih
i koja si mudra kao bezbrižnost.
Ti koja umiješ s njegova čela čitati
bolje od mene njegovu samoću,
i koja otklanjaš spore sjenke
kolebanja s njegova lica
kao što proljetni vjetar otklanja
sjene oblaka koje plove nad brijegom.

Ako tvoj zagrljaj hrabri srce
i tvoja bedra zaustavljaju bol,
ako je tvoje ime počinak
njegovim mislima, i tvoje grlo
hladovina njegovu ležaju,
i noć tvog glasa voćnjak
još nedodirnut olujama.

Onda ostani pokraj njega
i budi pobožnija od sviju
koje su ga ljubile prije tebe.
Boj se jeka što se približuju
nedužnim posteljama ljubavi.
I blaga budi njegovu snu,
pod nevidljivom planinom
na rubu mora koje huči.

Šeći njegovim žalom. Neka te susreću
ožalošćene pliskavice.
Tumaraj njegovom šumom. Prijazni gušteri
neće ti učiniti zla.
I žedne zmije koje ja ukrotih
pred tobom će biti ponizna.

Neka ti pjevaju ptice koje ja ogrijah
u noćima oštrog mrazova.
Neka te miluje dječak kojega zaštitih
od uhoda na pustom drumu.
Neka ti miriše cvijeće koje ja zalijevah
svojim suzama.

Ja ne dočekah najljepše doba
njegove muškosti. Njegovu plodnost
ne primih u svoja njedra
koja su pustošili pogledi
goniča stoke na sajmovima
i pohlepni razbojnika.

Ja neću nikad voditi za ruku
njegovu djecu. I priče
koje za njih davno pripremih
možda ću ispričati plačući
malim ubogim medvjedima
ostavljenim u crnoj šumi.

Ti koja imaš ruke nevinije od mojih,
budi blaga njegovu snu
koji je ostao bezazlen.
Ali mi dopusti da vidim
njegovo lice, dok na njega budu
silazile nepoznate godine.
I reci mi katkad nešto o njemu,
da ne moram pitati strance
koji mi se čude, i susjede
koji žale moju strpljivost.

Ti koja imaš ruke nevinije od mojih,
ostani kraj njegovu uzglavlja
i budi blaga njegovu sinu!

ANTE KRISTIĆ (1956. – 2011.)

Prerano, u pedeset i šestoj godini života, nakon kratke i teške bolesti, 22.04.2011. preminuo je naš dragi i voljeni kolega, nastavnik Ante Kristić.

Rođen je 24.07.1956. u Zagvozdu u kojem je živio i u kojem nas je prerano napustio. Sa suprugom Ankom imao je troje djece, Joška, Anitu i Tomislava. Rano je postao i djed, a troje unučadi bila su mu najveća životna radost. Prije škola u Baškoj Vodi i Brelima, Ante je radio i u Splitu, Župi Dubrovačkoj i osnovnoj školi Ugljane. Šesnaest je godina vodio i Poljoprivrednu zadrugu u Zagvozdu, a 1996. godine počinje raditi u našoj školi.

Ne postoje riječi koje mogu opisati tugu i prazninu u našim srcima, ali sjećanja na zajedničke trenutke provedene s našim Antom izmame osmijeh na naša lica. Smijeh je oružje s kojim se Ante borio protiv svega čak i protiv bolesti koja ga je snašla. I zato, dragi Ante, smijati ćemo se ponovno zajedno tamo, gore...

Dragi naš Ante,

gotovo 20 godina s osmijehom na licu i vedra glasa otvarao si vrata zbornice i prekidao jutarnju tišinu svojim gromkim: Dobro jutro, kolegice! I kolege! Zabavljao si nas svojim dogodovštinama i šalama, kud god si prošao, za sobom si ostavljao smijeh i dobro raspoloženje.

Gotovo 20 godina nisu te omeli ni snijeg ni bura na putu od Zagvozda do Brele i Baške Vode pa smo uvijek iz prve ruke imali izvještaj o stanju na našim cestama.

Kako te nisu mogle omesti vremenske nepogode, tako te ni učeničke nepodopštine nisu mogle izbaciti iz tračnica. Bio si lokomotiva koja je vukla vagone prepune zanimljivih rješenja njihovih problema.

Ali i ne samo njihovih. Priskakao si nesebično u pomoć svima nama, ne samo kao sindikalni povjerenik, nego prije svega kao kolega, kao prijatelj, kao čovjek.

Nesebično si davao sebe za svih nas, i nisi odustajao dok i posljednjem od nas nisi izmamio osmijeh na lice prije odlaska na sat.

Vodio si bitke u razredu, u zbornici, na školskom hodniku i u školskoj kuhinji, na sportskim terenima; vodio si bitke i radovao se pobjedama.

Toliko si volio sve što si radio i za što si se borio, da nisi ni primijetio kako si ušao u najtežu bitku, bitku za vlastiti život. Iako nisi znao ishod te bitke, to te nije pokolebalo. Nisi se dao omesti, samo si promijenio teren i dobio neke nove igrače. Školu si zamijenio bolnicom, ali ti si ostao isti: veseo, nasmijan, vječni optimist.

I opet si i onaj zadnji atom energije trošio na šalu, smijeh i pomaganje blišnjima i potrebnima.

A danas, kada je svjetlo uskrslug Krista dalo posebno značenje životima svih nas, svjetlo na putu tvog ovozemaljskog života se ugasilo.

Ali, dragi naš Ante, to nije kraj tvog života jer čovjek umire dvaput. Prvi put kad ga nestane s lica zemlje, i drugi put kad nestane sve što je tijekom svog života stvorio i ostavio.

Ti si, Ante, za sobom ostavio mnogo dobra, imao si veliko srce i bio si veliki čovjek. I to ćeš zauvijek ostati u srcima i mislima svih nas.

Pokoj vječni dao ti Gospodin i svjetlost vječna svjetlila ti.

Hrabro si prihvaćao što promijeniti nisi mogao; imao si snage promijeniti što se promijeniti dalo i nadasve, posjedovao si mudrost kojom si razlikovao jedno od drugoga: stoga, svijest prešavši u energiju napustila je oblik materijalnog tijela da bi se trenutno uobličila u novoj životnoj sutrašnjici.

POSTIGNUĆA NAŠIH UČENIKA

Mateo Staničić 1. na županijskom natjecanju iz njemačkog jezika

Matematičko natjecanje Klokani

Anđelo Jalovčić, 3. razred
2. na županijskom natjecanju u stolnom tenisu

Stipe Carević, 3. razred
2. u Hrvatskoj na međunarodnom matematičkom natjecanju Kolakn bez granica

17. ožujka 2011. godine održano je u našoj školi Međunarodno matematičko natjecanje "Klokani bez granica". Na natjecanju je sudjelovalo 74 učenika, od toga ih je 7 nagrađeno. 5 učenika se plasiralo među 10% najboljih sudionika.

RAZGOVOR S...

... knjižničarkom **TAMAROM BUVINIĆ**

Kada smo dobili zadatak da obavimo intervju, prva osoba koja nam je pala na pamet bija je naša školska knjižničarka Tamara. Po prvi put imamo priliku upoznati njezin svijet.

Danas mladi, a sve više i stariji, rijetko čitaju knjige. Kako Vi gledate na to?

Žao mi je. Smatram da ima puno dobrih nepročitanih knjiga. Na to najviše utječu mediji, ponajviše Internet jer je tako brže i jednostavnije.

Kako ste se odlučila na studij bibliotekarstva?

Slučajno. Upisala sam hrvatski jezik i književnost, vidjela sam se kao profesorica hrvatskog jezika, ali ne žalim.

Koja Vam je najdraža knjiga i najdraži pisci?

Larssonova Trilogija me impresionirala, volim klasike kao *Lovac u žitu*, Kišonovu *Kod kuće je najgore...*

Kako gledate na to da mladi tako olako uništavaju knjige?

Nije mi jasno, nemam komentara. Zašto uzimati knjigu ako uopće ne čitaš?!

Kako bismo mi svi pomogli da se popravi stanje u našoj knjižnici?

Pomoću akcija prikupljanja knjiga i suradnjom s roditeljima.

Znate li točan broj knjiga u našoj knjižnici?

Oko 3000 knjiga što uopće nije loše.

Nedavno je u našoj školi održana parlaonica koju ste Vi organizirali. Jeste li zadovoljni njome i planirate li održati još jednu?

Bilo je super, pozitivno sam se iznenadila osmašima i planiram održati još jednu.

Kako Vam je raditi u našoj školi?

Imala sam priliku u Makarskoj, ali ostala sam ovdje radi dobrog kolektiva.

Svi znamo da ponašanje učenika nije idealno. Što mislite o tome i tko je za to odgovoran?

Učitelji su djelomično krivi. Mislim da treba pronaći model za pridobiti djecu. Bitno je imati autoritet i znati prenijeti znanje. Moglo bi se mnogo toga promijeniti. Učitelji se zalažu, ali uvijek se može više.

Što mislite o nasilju?

Ono je odraz cjelokupnog društva. Koje ima loše module ponašanja.

Po Vašem mišljenju, je li dobro što je srednja škola obavezna?

Bolje bi bilo da je neobavezna jer većina jedva prolazi, a i zbog financiranja.

Mislite li da bi fakulteti trebali biti besplatni?

Barem prva godina, a dalje, kome je stvarno stalo, taj će i nastaviti.

Došli ste iz Zagreba u Makarsku, a to su dva različita svijeta. Nedostaju li Vam Zagreb i sve njegove prednosti s obzirom na Makarsku?

Ponekad. Svaki grad ima svoje prednosti i mane, ali za obiteljski život Makarska je bolja.

I za kraj, s obzirom da ste iz Zagreba, za koji klub navijate?

Hahaha... po potrebi. Ništa kontra Splita, oduvijek sam bila zalučena morem. Uvijek sam navijala za Hajduk, ali otkad sam se preselila u Makarsku, navijam za Dinamo.

Ana Mikulić i Lucia Ursić, VIII. razred

ZNAŠ LI...

...kad si posljednji put zagrlio nekoga? Ako ne znaš, što oklijevaš? Zagrlj nekoga, to je jedan od onih darova koje možeš dati svojim srcem!

...kad si posljednji put darovao nekome cvijet? Toliko je onih kojima bi jednim cvijetom uljepšao dan usto, to je i najlakši način da se nekome sviđaš.

...kad si posljednji put bio rame za plakanje prijatelju/ici? Suzama zapečaćeno prijateljstvo je prijateljstvo zauvijek!

...se smijati? Smijeh je najbolji i najbrži lijek!

...osmijeh ne košta ništa, a djeluje čudesno? Obogaćuje onoga kome je upućen, a ne osiromašuje onoga koji ga daje.

...da tužne stvari treba odtugovati? Nekađ je lakše tugovati sam, a nekađ u društvu. Svatko o tome za sebe odlučuje. Znaj pružiti ruku i potražiti utjehu, al' znaj i uzvratiti na pruženu ruku. U životu se uloge brzo izmjenjuju, tako da si čas s ove, a čas s one strane.

...slušati? Slušanje je najbolji način da se upozna drugoga. Dok ti netko nešto govori, razmisli kako bi volio da se drugi ponaša dok ti govoriš.

...da ljudi u ljutnji najčešće izgovore ono što ne misle i tako često povrijede drage ljude? Pokušaj oprostiti drugome ako te je tako uvrijedio, jer i tebi će jednom trebati tuđi oprost.

...da je jedini svijet koji možeš promijeniti... ti sam!

...da sve što ima smisla u životu nije lagano nego zahtijeva veliki trud? Ne odustaj od onoga što želiš samo zato jer se čini nedostižnim!

TAJNA LJUBAV

Harta Sakir VI.R.

Eko Bubamare

NAKON NEKOG
VREMENA
BUBAHARAC JE
DOŠAO SA JOŠ
DVIJEMA BUBAMA-
RAMA.
ČIŠĆENJE JE POČELO!

Mare
Jadrić
G.r.

VIII. razred
šk. god. 2010. / 2011.

Došlo je vreme, u oku suza sja,
rastaje se moja generacija.
Svima nam je žao, oči govore,
živjeli smo svi za jednoga,
a jedan za sve. stisak ruke
jasno govori prijateljstvo
vječno nas vezuje.

Zapjevajmo svi pjesmu rastanka,
rastaje se naša generacija.

Pozdravimo se,
zagrlimo se za sve one
dobre stare godine.

razrednica: mr. sc. Valentina Lasić

1. Bekavac Nikola
2. Bekavac Rino
3. Buvinić Mario
4. Grebenar Marija
5. Jerčić Ines
6. Klarić Neven
7. Kovačević Gabriel
8. Lovrenović Darko
9. Mamić Josipa
10. Medić Margita
11. Mikulić Ana
12. Raos Antonio
13. Ribičić Stipe
14. Staničić Mateo
15. Škrabić Jelena
16. Šošić Laura
17. Tomaš Petra
18. Tomaš Toni
19. Ursić Ana
20. Ursić Ante
21. Ursić Lucia
22. Zelić Josip